

4. Бобак О. Можливі відмови у наданні медичної допомоги та як з ними боротися [Електронний ресурс] / Оксана Бобак. – Режим доступу: <http://intmed.bsmu.edu.ua/?p=915>.

5. Головачова К. Г. Проблеми реалізації прав пацієнтів на медичну допомогу в Україні [Електронний ресурс] / К. Г. Головачова // Медичне право України: проблеми становлення та розвитку. Матеріали I Всеукраїнської науково-практичної конференції 19–20.04.2007, м. Львів. – Режим доступу: http://medicallaw.org.ua/uploads/media/01_080_04.pdf.

Гураль Т.Г. Проблема реализации прав человека на бесплатную медицинскую помощь

Статья посвящена анализу проблем реализации прав человека на бесплатную медицинскую помощь, проанализированы возможности их реализации через систему прав человека в законодательстве Украины

Ключевые слова: права человека, бесплатная медицинская помощь, право на доступность медицинских услуг.

Gural T.G. The problem of realizing human rights for free medical care

The article is devoted to the analysis of problems of realization of human rights to free medical aid, the possibilities of their realization through the system of human rights in the legislation of Ukraine are analyzed.

Keywords: human rights, free medical care, right to access medical services.

Іванова М.М.,
*студентки I курсу, 12 – ПР групи
факультету менеджменту та права
Вінницького національного аграрного
університету, м. Вінниця, Україна*

**ПРОКУРАТУРА ТА СУСПІЛЬСТВО:
ПРОПОЗИЦІЇ ДО ПОКРАЩЕННЯ ДІАЛОГУ**

В повідомленні досліджено роль прокуратури в захисті прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави. Пропонуються висновки і рекомендації.

Ключові слова: прокуратура, громадянське суспільство, захист прав і свобод людини, інтереси держави, захист інтересів суспільства.

Вступ. Громадянське суспільство це таке суспільство, яке здатне впливати на владу у власній державі, з яким влада рахується і яким обмежується. Правоохоронні органи для громадянського суспільства є невід’ємним атрибутом, але не будь-якого формату. Правоохоронні органи наділені виконавчими функціями щодо застосування методу примусу. Для

громадянського суспільства постає питання обмеження можливостей цього методу і вкладення його в рамки загально-правових цінностей. Прокуратура у цьому плані є одним із ключових органів, про необхідність реформування якого нам ледь не щодня доводиться чути [1].

Прокуратура України становить єдину систему, яка в порядку, передбаченому Законом, здійснює встановлені Конституцією України функції з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави [2, с. 1].

Але виникає питання: «Чому люди в багатьох випадках не звертаються до прокурорів, коли порушуються їхні права?». На мою думку, це відбувається у зв'язку із недовірою до органів влади та думкою безнадійності в їхній допомозі.

Тому прокурори мають зробити декілька кроків для того, щоб зблизитись із людьми. І перший крок, який необхідно зробити, - це докласти максимум зусиль для повернення довіри суспільства до правосуддя. Для цього діяльність місцевої прокуратури, штат працівників, їх контакти, завантаженість, звіти мають оприлюднюватися, відображатися на власному веб-порталі. Це дасть змогу зрозуміти, чим прокурори в районі займаються кожного дня, їх безпосередній внесок у забезпечення законності в регіоні, а також завдяки цьому населення буде більш ознайомлене із цими органами.

Другий крок є необхідністю викорінення бюрократизму в системі і зближення прокурора з людьми.

Основним критерієм успішності прокурорів є довіра суспільства, а не тільки керівним складом. На що це може вплинути? Це можливість тісної взаємодії прокурора з громадянами, навіть варто створити умови, як це вже практикується в інших сферах правовідносин, для самостійності вибору потерпілою стороною прокурора, який буде ефективно відновлювати порушені їхні права. У такому випадку суспільство зможе оцінити кожного прокурора і створити «фільтр» краще за будь-який поліграф.

У правоохоронних органах деяких зарубіжних країн практикується цікавий порядок призначення співробітників на керівну посаду. Обов'язковою умовою його призначення є позитивні рекомендації від підлеглих і колег, які збираються шляхом анонімного опитування, що в свою чергу, дає можливість сформулювати об'єктивну характеристику кандидата на посаду.

Отже, третій крок полягає у тому, щоб реалізувати таку ж модель призначення керівного складу прокурорів дасть позитивний результат і відобразиться на функціонуванні всієї системи. До того ж, враховуючи нинішні умови - недовіру суспільства до прокурорів, анонімне опитування варто застосувати і до громадян, які зверталися за допомогою до прокуратури.

Генеральна прокуратура України організовує та координує діяльність усіх органів прокуратури з метою забезпечення ефективного виконання функцій прокуратури [2].

Такий метод стимулювати прокурора до порядного, справедливого ставлення до своїх колег, підлеглих, до всіх громадян. Він як ніхто буде зацікавлений, щоб кожна людина, яка звертається за допомогою до прокуратури, отримувала належний захист своїх прав.

Четвертий крок – це забезпечення максимально швидкого та якісного розгляду звернень громадян. Не так давно запроваджено електронне звернення громадян у органи влади, однак більшість людей не знають про цю інновацію. Над роз'ясненням цих положень доцільно працювати прокурорам знову ж таки через власний веб-портал, крім того вказувати, з яких питань прокурор уповноважений розглядати звернення громадян з метою мінімізації часу та ресурсів на пересилання звернень за належністю до інших органів. Важливим є швидкий зв'язок із заявником засобами телефонного чи електронного зв'язку для того, щоб людина розуміла, що кожне її звернення для прокурора є важливим. П'ятий крок, який мені здається потрібно зробити, – це проводити через певний час конференції прокурорів із простими людьми, а також із студентами, де кожний бажаючий зможе ставити запитання і почути на нього відповідь. Люди будуть ближче із цією діяльністю і також зможуть багато зрозуміти та дізнатися про цю професію. Шостий крок, який, мабуть, є найголовнішим, – це кожний прокурор повинен володіти теоретичними і практичними знаннями, а головне – уміти гармонійно їх об'єднувати в процесі роботи, щоб людина, яка звертається до органів, розуміла, що це справжній професіонал своєї справи і йому можна довіряти.

Висновок. На мою думку, якби прокурори зробили ці кроки, то вони досягли б максимального зближення із суспільством. Надзвичайно важливим є довіра і підтримка, яку люди потребують. Адже, виконавши такий важкий шлях, наскільки буде приємно працювати і знати, що це все не просто так. Як бачимо, такі позиції можуть бути корисними не лише у розрізі прокуратури, але і загалом всього сектору державних службовців, адже громадянське суспільство ставить запити до всіх державних сфер, потребує відкритості, прозорості, ефективності. Владна особа не повинна забувати, що держава існує для особи, а не особа для держави.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141. Поточна редакція від 30.09.2016 р.

2. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 2-3. – Ст. 12. Поточна редакція 16.07.2015 р.

Иванова М.М. Прокуратура и общество: предложения к улучшению диалога

В сообщении исследовано роль прокуратуры в защите прав и свобод человека, общих интересов общества и государства. Предлагаются выводы и рекомендации.

Ключевые слова: прокуратура, гражданское общество, защита прав и свобод человека, интересы государства, защита интересов общества.

Ivanova M.M. Office of public prosecutor and society: suggestions to the improvement of dialog

In a report investigational role of office of public prosecutor in defence of rights and freedoms of man, general interests of society and state. Conclusions and recommendations are offered.

Keywords: *office of public prosecutor, civil society, defence of rights and freedoms of man, interests of the state, defence of interests of society.*

Клименко О.І.,

студ. гр. БП-1-15,

Наук. керівник: Шморгун О.С., к. ю.н., зав. кафедри приватного та публічного права факультету підприємництва та права Київського національного університету технологій та дизайну, м. Київ, Україна

**АДВОКАТСЬКА ТАЄМНИЦЯ – ФУНДАМЕНТАЛЬНА НОРМА
АДВОКАТСЬКОЇ ПРОФЕСІЇ В УМОВАХ РОЗБУДОВИ
УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА**

В повідомленні досліджується важливе право особистості на недоторканість особистого життя. Аналізується адвокатська таємниця як фундаментальне правило адвоката в умовах реформування українського громадянського суспільства. Даються висновки і рекомендації.

Ключові слова: *особисте життя, право на особисте життя, адвокатська таємниця, юридична допомога, Національна Асоціація Адвокатів України, конфіденційна інформація.*

Вступ. Принцип адвокатської таємниці є одним із головних норм адвокатської професії та адвокат зобов'язаний зберігати адвокатську таємницю. Таємниця в юридичному сенсі є правовим інститутом, що показує взаємовідносини між особистістю та суспільством і державою, певні підстави та чіткі межі втручання держави в особисте життя кожного громадянина. Якщо адвокатську таємницю розглядати у вузькому значенні, то її предметом виступають питання, з яких громадянин або юридична особа зверталися до адвоката, сенс консультацій, порад, роз'яснень та відомостей, одержаних адвокатом при здійсненні своїх професійних завдань.

До предмета адвокатської таємниці можна віднести в першу чергу сам факт звернення довірителя до адвоката, характер і зміст наданої йому юридичної допомоги. Також предметом адвокатської таємниці є відомості з особистого життя, сімейної, інтимної, суспільної, службової, господарської та іншої сфер діяльності довірителя, що були повідомлені адвокату.